خبرها

آغاز نشست سران اتحادیه آفریقا

ایسنا: ۵۳ رهبر آفریقایی روز شنبه نشستی را در گامبیا به منظور حل بحران این قاره با تمرکز بر مسئله دارفور آغاز کردند. به گزارش خبرگزاری فرانسه، مقامات رسمی اعلام کردند بررسی بحران در منطقه دارفور بر این کنفرانس دوروزه حاکم است. عمرالبشیر رئیس جمهور سودان پیشنهاد نیروهای حافظ صلح سازمان ملل را برای قبول مسئولیت از نیروهای آفریقایی در دارفور رد کرده است. عنان از رهبران اتحادیه آفریقا می‌خواهد تا دولت سودان را متقاعد کنند که همکاری با جامعه بین‌المللی به نفع‌شان است. به گفته مقامات رسمی قرار است اتحادیه آفریقا تا ۳۱ سپتامبر نیروهای حافظ صلحش را از دارفور خارج کند اما عمر البشیر اظهار داشت، وی می‌تواند به آسانی نیروهای حافظ صلح سودانی را در دارفور مستقر کند.

اتهام اسلامگراهای سومالی به پول گرفتن از کشورهای خلیج فارس

ایسنا: معاون وزیر امور خارجه آمریکا در امور آفریقا برخی از کشورهای عرب حوزه خلیج فارس را به حمایت مالی از اتحادیه دادگاه‌های اسلامی سومالی متهم کرد. به نوشته روزنامه الاهرام- چاپ مصر- معاون وزیر امور خارجه آمریکا در امور آفریقا در نشستی در کنگره آمریکا اظهار داشت: مذاکراتی بین آمریکا و برخی از کشورهای عربی و اتحادیه عرب درخصوص حمایت مالی برخی از کشورهای حوزه خلیج فارس از شبه‌نظامیان اسلامگرا در سومالی در جریان است. وی با اشاره به ورود اسلحه از اریتره به سومالی خاطرنشان کرد که آمریکا آماده مذاکره با آن دسته از کشورهای خاورمیانه است که از اتحادیه دادگاه اسلامی سومالی حمایت مالی می‌کنند. این مقام وزارت امور خارجه آمریکا شیخ حسن طاهر اویس رهبر شورای قانونگذاری جدید اتحادیه دادگاه‌های اسلامی سومالی را یک «تروریسم بین‌المللی» توصیف کرد. وی ضمن دفاع از سیاست‌های واشینگتن در سومالی عنوان داشت که اقدامات آمریکا در سومالی با هدف جلوگیری از تبدیل این کشور به پناهگاه امن تروریست‌ها صورت می‌گیرد.

موافقت یک تشکل سودانی با حضور نیروهای بین‌المللی در دارفور

ایرنا: سخنگوی جنبش خلق برای آزادی سودان گفت که از طریق مذاکره با سازمان ملل و جامعه جهانی می‌توان به راه‌حل مشترکی برای دارفور رسید. به گزارش روز شنبه شبکه تلویزیونی الجزیره «یاسر عرمان» افزود: دولت سودان در مورد مخالفت خود با حضور نیروهای سازمان ملل در دارفور با جنبش ما مشورت نکرد در صورتی که ما با ورود این نیروها نیز مخالف نیستیم. جنبش خلق برای آزادی سودان، همان ارتش خلق جنوب سودان است که برای مدتی حدود ۲۰ سال با دولت خارطوم در جنگ بود و در سال ۲۰۰۵ توافق صلح را با دولت تحت رهبری «عمر البشیر» امضا کرد. «سیلوا کر» رهبر این جنبش هم‌اکنون معاون رئیس جمهور سودان است.

جنگ‌افزارهای انگلیس در افغانستان

مهر: ژنرال‌های ارشد انگلیسی در افغانستان خواستار ارسال هواپیما و هلی‌کوپترهای جنگی بیشتر از سوی دولت کشور خود برای آنچه «بازیابی صلح» در این کشور می‌نامند، شدند. به نوشته روزنامه تایمز، تونی بلر نخست‌وزیر انگلیس با بسیار خطرناک خواندن اوضاع در افغانستان از دولت‌های کشورهای دیگر خواست سربازان بیشتری برای حمایت نیروهای حافظ صلح ناتو به افغانستان اعزام کنند. دیوید ریچاردز ژنرال انگلیسی که ریاست نیروهای ناتو را بر عهده دارد، در مصاحبه با تایمز اعلام کرد: در افغانستان اوضاع امنیتی با مشکلات زیادی همراه است و ما در اینجا نیاز به هواپیما و هلی‌کوپترهای بیشتری داریم.

یازده کشته در اولین روز مبارزات انتخاباتی کنگو

ایرنا: نخستین روز تبلیغات نامزدهای ریاست جمهوری در جمهوری دموکراتیک کنگو روز جمعه با کشته شدن یازده تن در شهر «ماتادی» همراه بود. همچنین گفته می‌شود تظاهراتی در شهر کینشازا پایتخت صورت گرفت که پرتاب گاز اشک‌آور از سوی پلیس به سوی راهپیمایان را در پی داشت. به گزارش روز شنبه شبکه خبری بی‌بی‌سی، انتخابات مذکور که در آن ۳۳ نامزد به رقابت خواهند پرداخت، ۳۰ ژوئیه برگزار می‌شود. در این میان «ژان تویی اوکالا» سخنگوی نیروهای حافظ صلح سازمان ملل در کنگو، گفته است که تظاهرات اعتراض‌آمیز روز جمعه ارتباطی با انتخابات نداشته است. ۱۷۰۰ نیروی حافظ صلح سازمان ملل در کار برگزاری انتخابات، دولت را یاری می‌کنند. این اولین انتخابات ظرف ۴۵ سال گذشته تاریخ جمهوری دموکراتیک کنگو و بعد از پایان جنگ‌های داخلی پنج ساله این جمهوری در سال ۲۰۰۳ است.

تجدید آگهی مناقصه عمومی

شرکت مادر تخصصی عمران و بهسازی شهری ایران در نظر دارد:

۱- انجام خدمات عمومی ۲- سرویس و نگهداری آسانسور و تاسیسات خود را از تاریخ ۸۵/۵/۱ تا پایان سالجاری از طریق مناقصه عمومی به شرکتها و موسسات واجد شرایط واگذار نماید. از کلیه متقاضیان دعوت میشود نماینده خود را با همراه داشتن معرفینامه برای دریافت فرم شرایط شرکت در مناقصه حداکثر به مدت ده روز کاری از تاریخ درج اولین آگهی به نشانی تهران، خیابان ولی عصر (عج)، بالاتر از میدان ونک، خیابان شهید خدامی، شماره ۶۹، دفتر مدیریت امور اداری معرفی نمایند.

ضمناً هزینه آگهی بعهده برنده مناقصه خواهد بود.

اداره کل امور اداری و نیروی انسانی

گروه محاکم از تشکیل تا تکیه به قدرت

گفت‌وگوی الجزیره با شیخ شریف احمد رئیس گروه محاکم اسلامی سومالی

ترجمه: زهرا پویان‌فر

چندی پیش جریان موسوم به محاکم اسلامی که از مجموعه دادگاه‌های شرعی و اسلامی تشکیل شده است توانست با شکست دادن جنگ‌سالاران محلی، بر موگادیشو پایتخت سومالی و مناطق اطراف تسلط پیدا کند. قبل از تحولات اخیر در این کشور و با تشکیل شورای محاکم اسلامی که موجب افزایش قدرت شیخ طاهر اویس اسلام گرای تحت تعقیب آمریکا شده که به اتهام داشتن رابطه با تروریسم و القاعده تحت تعقیب قرار دارد شیخ شریف شیخ احمد رهبر گروه محاکم اسلامی و صحنه گردان اصلی فعالیت‌ها و پیشرفت‌های گروه محاکم اسلامی به شمار می‌رفت. در باره شیخ شریف احمد سخنان بسیاری گفته شده و شخصیت او بحث و جدل فراوانی بر انگیخته است. برخی معتقدند که برخلاف شیخ طاهر، او شخصیتی میانه‌رو دارد و خواستار برقراری روابط عادی با جهان غرب و آمریکا است. در مصاحبه‌ای که پیش رو دارید نظرات شیخ شریف در خصوص اوضاع سومالی و چگونگی شکل گیری و به قدرت رسیدن گروه محاکم اسلامی منعکس شده است که آن را می‌خوانید.

■■■

■شما در شهر جوهر متولد شدید؟

در نزدیکی این شهر.

■در خود جوهر زندگی کرده‌اید؟

در دوران کودکی‌ام در آنجا نبوده‌ام ولی در جوانی در آنجا کار کرده‌ام.

■آیا از آنجا بیرونت کردند؟

به هیچ‌وجه. ولی به دلیل سوءتفاهمی که بین من و محل کارم ایجاد شد، آنجا را ترک کردم.

■این اختلاف بر سر چه چیزی بود؟

من رئیس قضایی این منطقه بودم و قرار ما بر این بود که هیچ یک در کار دیگری دخالت نکنیم و اگر اشتباه یا مشکلی پیش آمد می‌بایست آن را به صورت شفاف مطرح و بررسی کنیم، ولی به این عهد عمل نشد و به صورت مکرر در امور قضایی دخالت شد و مسائل مختلفی پیش آمد از جمله اینکه برخی را دستگیر می‌کردند و از برخی اخاذی می‌کردند و بسیاری مسائل دیگر نیز اتفاق افتاد. من نسبت به این امور اعتراض کردم و اختلافاتمان بالا گرفت تا اینکه احساس کردم ماندن من در آنجا هیچ نفعی برای مردم سومالی ندارد. در نتیجه کارم را رها کردم.

■حالا بار دیگر به جوهر برگشتید و این بار بر آن تسلط یافتید. اکنون چه احساسی دارید؟

خدا شاهد است تنها چیزی که به آن فکر می‌کردم این بود که مردم سومالی در بحران به سر می‌برند و کشور نیاز به تغییر دارد و این تغییر اتفاق افتاد. مهمترین مسئله این است که آنچه موجب راحتی مردم سومالی باشد موجب راحتی من هم خواهد بود.

■«ائتلاف احیای امنیت و مبارزه با تروریسم» اکنون به تاریخ پیوسته و رهبرانش هم پایان این جریان را اعلام کرده‌اند. برخی از مردم عذرخواهی کرده و برخی به خاطر کرده‌هایشان عذر تقصیر به درگاه خدا آورده‌اند. آیا شما این عذرخواهی‌ها را می‌پذیرید؟

بله ما می‌پذیریم زیرا خداوند متعال در توبه را به روی مردم گشوده است. در سنت پیامبر اکرم هم خطاکاران به توبه توصیه شده‌اند. ما از آنها به خاطر توبه و ابراز پشیمانی‌شان تشکر می‌کنیم و خدا را سپاس می‌گزاریم.

■محمد قنیاری افراح وزیر سابق امنیت ملی و یکی از افراد اصلی ائتلاف احیای امنیت و مبارزه با تروریسم، شما را مسئول جلوگیری از ورود نیروهای اتیوپی به اراضی سومالی دانسته و گفته است که اگر در این امر موفق نشدید از مردم سومالی خواهد خواست به او کمک کنند تا به موگادیشو باز گردد. ممکن است شما در جلوگیری از ورود اتیوپی به سومالی به قنیاری افراح کمک کنید؟

به نظرم آقای قنیاری افراح با بقیه اعضای ائتلاف فرق دارد. ما از او تشکر می‌کنیم که سلاح‌هایش را به گروه محاکم (دادگاه‌ها) تحویل داد و پایتخت را ترک کرد و بعداً از جوهر نیز خارج شد بدون اینکه نبردی میان او و محاکم اسلامی روی دهد. پس از آن هم عذرخواهی و توبه کرد. بنابر این فکر می‌کنم باید چنانچه شایسته است برای او احترام قائل شویم. ولی بقیه اعضا در این سطح عمل نکردند و معتقدم که با هر یک از آنها باید به روشی که خودش عمل کرده است رفتار کنیم.

■ولی به سئوالم در مورد محمد افراح پاسخ ندادید. آیا ممکن است شما از محمد قنیاری افراح بخواهید که در رویارویی با دخالت نیروهای اتیوپی به شما کمک کند؟

گفتم که باید به او بیش از دیگران احترام بگذاریم ولی اینکه از او کمک بخواهیم مسئله‌ای است که باید در مورد آن بررسی و تصمیم گیری شود.

■دولت انتقالی در بیدوآ در زمانی که میان شما و نیروهای ائتلاف ضد تروریسم درگیری بود بیانیه‌ای صادر و اعلام کرد کاری که گروه محاکم اسلامی انجام دادند یک انقلاب مردمی و کار خوبی بود. ولی اکنون مشکلاتی میان محاکم و دولت موقت به وجود آمده است. چه عاملی به این مشکلات دامن زده است؟

فکر می‌کنم وقتی دولت اقدام ما را تایید کرد کار درستی انجام داد ولی اینکه از ما خواستند سلاح بر زمین بگذاریم خواسته‌ای زودهنگام بود. اکنون ما در مرحله‌ای هستیم که باید گفت‌وگوها را آغاز کنیم و هر صحبت دیگری غیر مفید و بی‌فایده خواهد بود.

■در حال حاضر موافق گفت‌وگو با دولت هستید؟

ما از اساس با گفت‌وگو موافقیم زیرا معتقدیم مشکلات سومالی تنها از طریق گفت‌وگو حل می‌شود و بر همین اساس همواره از گفت‌وگو استقبال کرده و می‌کنیم.

■ممکن است در همین اثنا به فکر گسترش تسلط خود بر سایر مناطق کشور بیفتید؟

به هیچ وجه. زیرا هدف ما سلطه یافتن نیست بلکه نجات دادن است. می‌دانید سومالی درگیر مشکلات امنیتی‌ای بود که جان، مال و آبروی مردم را هدف قرار داده بود و گاهی اوقات به آدم‌ربایی و تجاوز منجر می‌شد. محاکم اسلامی بر همین اساس شکل گرفتند و بعد از آن هم ائتلاف ضدمبارزه با تروریسم تشکیل شد و درگیری‌های شدیدی میان ما و آنها روی داد تا اینکه مجبور شدیم به جوهر بیاییم زیرا این شهر کانون تمرکز نیروهای ائتلاف بود و آنها خود را برای حمله به نیروهای محاکم آماده می‌کردند. ولی اکنون آماده‌ایم از همان جایی که آمدیم برگردیم و به ساکنان محلی فرصت بدهیم تا امور خودشان را اداره کنند.

■شما در جوهر یک اداره محلی درست کردید. چرا در چنین موقعیتی دست به این کار زدید؟

تشکیل اداره محلی به خاطر این بود که مردم بتوانند خودشان زمام امور خود را به دست گیرند و به تعبیر دیگر هرچه مشارکت مردم بیشتر و فعال‌تر باشد ما بهتر می‌توانیم بر مشکلات سومالی غلبه کنیم.

■اعضای این نهاد چگونه انتخاب شدند؟

این کار با مشورت قبایل، عقلا، علما و همه گروه‌های موجود در سومالی صورت گرفت.

■آیا نوعی انتخابات یا نظرسنجی عمومی برای تشکیل این مرکز انجام شد؟

می‌دانید که شرایط برای انجام چنین چیزی مناسب نیست و ما ناگزیر هستیم بسیاری از کارها را با شتاب تمام حل و فصل کنیم. ولی این یک نهاد موقت است و زمینه را برای برگزاری انتخابات در این شهر آماده می‌کند که به امید خدا پس از یک سال انجام خواهد شد.

■همین برنامه را برای موگادیشو پایتخت سومالی هم در نظر دارید؟

در حال حاضر در موگادیشو بیش از هر چیزی به برقراری امنیت فکر می‌کنیم. بعد از این مرحله این حق همه مردم سومالی است که از طریق رأی‌گیری نظرات خود را بیان کنند و وظایف مختلف را به جای آورند. به هر حال وضعیت موگادیشو با شهر جوهر فرق دارد و زمان بیشتری لازم است تا مردم بتوانند اداره امور خود را به دست گیرند.

■شما شخصاً یک سال بعد وضعیت پایتخت سومالی را چگونه می‌بینید؟

به نظرم با گذشت یک سال، مشکلات عمده‌ای که مردم سومالی تاکنون از آن رنج می‌بردند حل می‌شود و آنها هر چه بیشتر در تعیین سرنوشت خود مشارکت می‌کنند و افرادی را که شخصیت قابل احترام و نیز صلاحیت و اخلاص و صداقت دارند برمی‌گزینند. امیدوارم که مردم بتوانند برای حل مشکلات خودشان متحد شوند.

■در حال حاضر چه موانعی در برابر انجام انتخابات در موگادیشو وجود دارد؟

مردم سومالی از مدت‌ها قبل گرفتار آشفتگی و ناامنی شده‌اند و اکنون آمادگی هضم این مسئله را ندارند ولی گام به گام اقداماتی را انجام می‌دهیم که هدف غایی آن برگزاری انتخابات است. ولی این را نیز باید بدانیم که انتخابات به خودی خود هدف نیست بلکه هدف آن است که افراد مناسب در موقعیت‌های مناسبی قرار بگیرند.

■گزارش‌هایی وجود دارد مبنی بر اینکه گروه محاکم اسلامی تماشا و پیگیری مسابقات جام جهانی فوتبال را ممنوع کرده است. این تا چه حد صحت دارد؟

به هیچ وجه چنین چیزی نبوده است. ولی واقعیت این است که در سال گذشته در ماه مبارک رمضان فیلم‌های مستهجن در پایتخت سومالی پخش می‌شد و سینماهایی که این فیلم‌ها را پخش می‌کردند مکان‌های کوچکی بودند که شمار بسیاری از جوانان اعم از زن و مرد در آنجا جمع می‌شدند و دخانیات و مواد مخدر استعمال می‌کردند و به تماشای فیلم‌های مستهجن می‌نشستند. معتقدم این کار مانع رشد علمی و شغلی و فرهنگی مردم می‌شود و آنها نوعی فرهنگ غربی را در میان مردم ترویج می‌کنند که حتی به فرزندان خود نیز اجازه آن را نمی‌دهند. احساس کردیم که گروه محاکم اسلامی باید به این مسئله توجه نشان دهد و این اقدام را با درخواست علما و شخصیت‌های بزرگ پایتخت سومالی انجام دادیم. ولی این در سال گذشته بود و اکنون هیچ تصمیمی در مورد سینماها یا نظیر آن اتخاذ نشده است.

■به طور کلی دیدگاه گروه محاکم اسلامی در مورد هنر و تئاتر چیست؟ می‌دانید که از زمان دولت قبلی یک تئاتر بزرگ در موگادیشو به جای مانده که هرچند اکنون متروکه است ولی چندین گروه تئاتر و هنر وجود دارند. این گونه مسائل را چگونه می‌بینید؟

تاکنون امکان اینکه در این مورد نظر بدهیم وجود نداشته است ولی قاعده شرعی اساسی این است که هر چیزی را باید با محتوا و نتایجش سنجید. فکر می‌کنم هنوز زود است که در باره اینگونه امور نظر بدهیم. فعلاً مسائل زیادی است که باید چاره‌اندیشی شود. مردم سومالی در حال حاضر به تئاتر فکر نمی‌کنند بلکه به چگونگی تأمین امنیت و آینده تحولات می‌اندیشند.

■عبدالله یوسف رئیس جمهور سومالی موافقت پارلمان موقت سومالی را در خصوص استفاده از نیروهای خارجی برای سامان دادن به اوضاع کشور و خلع سلاح کردن گروه‌ها کسب کرده است. به نظر شما این تصمیم در راستای ثبات کشور است؟

به هیچ وجه. زیرا این دولت فقط یک دولت انتقالی است و نه از جانب مردم سومالی انتخاب شده و نه نماینده اراده آنها است بلکه تنها به خاطر ضرورت تشکیل شده است. در پس تشکیل این دولت، کشورهایی همچون اتیوپی قرار دارند. همه می‌دانند که انتخاب اعضای پارلمان و اغلب وزارتخانه‌ها از سوی اتیوپی یا با موافقت آن نامزد شده‌اند. به همین دلیل آنها مشروعیت این را ندارند که در مورد ورود نیروهای خارجی به سومالی تصمیم بگیرند. آنها از حد خود تجاوز کرده‌اند و باید از اقدام خود عقب‌نشینی کنند.

■با این توصیف به نظر شما راه خروج از وضعیت سیاسی موجود در سومالی چیست؟

بخشی از مسئله به عهده مردم سومالی است و آنها باید برای حل مشکلات موجود در کشور تلاش کنند و همه کسانی که در این زمینه کاری از دستشان بر می‌آید باید آستین‌ها را بالا بزنند و درنگ نکنند. خواه این افراد در داخل و خواه در خارج باشند مانند کارشناسان و متخصصین و کسانی که در این زمینه آگاهی دارند. بخش دیگر مسئولیت بر عهده جامعه بین‌المللی به خصوص کشورهای عربی و کشورهای آفریقایی است که مردم سومالی را در تحقق اهدافشان یاری کنند. فکر می‌کنم هم کشورهای عربی و هم کشورهای آفریقایی هر دو سهمی در حل قضیه دارند. یعنی اگر جامعه بین‌المللی گام‌هایی در این جهت بردارد مردم سومالی هم از آن استقبال می‌کنند و به آن رضایت می‌دهند.

■نقش اتحادیه عرب و به طور کلی دولت‌های عربی در مسئله سومالی را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

از همان اول تماس‌هایی با اتحادیه عرب داشتیم و فکر می‌کنم آنها می‌خواهند نشستی را برای بررسی مسائل سومالی برگزار کنند و معتقدم که آنها نقش بزرگی می‌توانند ایفا کنند. کشورهای آفریقایی مانند کشورهای ساحل [عاج] و صحرا هم می‌توانند بر عبدالله یوسف فشار بیاورند و برای جلوگیری از ورود نیروهای اتیوپی و سایر نیروهای خارجی به سومالی دخالت کنند. زیرا مردم سومالی نیازی به ورود نیروهای خارجی ندارد بلکه نیاز به گفت‌وگو و مشورت با گروه‌های مختلف دارد. فکر می‌کنم این کار بهتر از آمدن نیروهای خارجی است و هزینه‌های اقتصادی که صرف نیروهای خارجی خواهد شد باید صرف آماده‌سازی میلیشیاها و حل مشکلات آنها شود. همچنین باید یک نیروی امنیتی فعال از خود سومالیایی‌ها تشکیل شود و نیز باید یک سری ادارات محلی تشکیل شود که بتوانند سومالی را از این وضع خارج کنند.

■سومالی سه کشور همسایه دارد که عبارتند از: جیبوتی، اتیوپی و کنیا. چرا این همه بر اتیوپی متمرکز می‌شوید مگر کشورهای دیگر در امور سومالی دخالت نمی‌کنند؟

اولاً جیبوتی بخشی از مردم سومالی به شمار می‌آید. شاید شنیده باشید که روز گذشته برادرمان عمر جیله یوسف رئیس جمهور جیبوتی چه گفتند. از اظهارات او چنین بر می‌آید که او همواره در جهت منافع مردم سومالی و تحقق آن تلاش می‌کند و ما کمال تشکر را از ایشان داریم. در مورد کنیا نیز باید بگویم که مشکلی میان مردم سومالی و مردم کنیا وجود ندارد و حتی در سطح دو دولت نیز مشکلی به وجود نیامده است. به‌رغم اینکه در منطقه گسترده‌ای از کنیا سومالیایی‌ها ساکن هستند و این منطقه نسبت به مناطق دیگر عقب مانده است که می‌تواند به دلیل بی‌توجهی عمدی یا غیرعمدی دولت کنیا باشد ولی با این حال چندان مشکلی میان این دو کشور نیست. در مورد اتیوپی نیز در سطح دو ملت، مشکل خاصی وجود ندارد هرچند سومالیایی‌هایی که در این کشور زندگی می‌کنند یا به عبارت دیگر اقلیم سومالیایی از مشکلات بسیاری رنج می‌برند.

■منظورتان از اقلیم سومالیایی چیست؟ آیا مقصودتان همان اقلیم اوگادن است؟

بله. این منطقه اقلیم سومالیایی محسوب می‌شود که تحت کنترل اتیوپی قرار دارد.

■ممکن است بسیاری از مردم کشورهای دیگر آشنایی زیادی با این امر نداشته باشند. می‌توانید بیشتر توضیح بدهید؟

منطقه گسترده‌ای با ساکنان سومالیایی هست که تحت سلطه اتیوپی قرار دارد.

■پس منظورتان همان اقلیم اوگادن است که اتیوپی آن را پس از جنگ جهانی دوم ضمیمه خاک خود کرد. یعنی فکر می‌کنید اتیوپی می‌خواهد یک دولت مستقل و متحد در سومالی وجود نداشته باشد از ترس اینکه مبادا چنین دولتی خواستار اعاده این منطقه شود؟

بله. مقصود من همین است. در واقع حمله به دولت زیادباره هم به صورت عمدی و با طرح و نقشه اتیوپی صورت گرفت و تمام جبهه‌هایی که با دولت زیادباره جنگیدند حملات خود را از اتیوپی سازماندهی می‌کردند. پس از سقوط زیادباره هم سلاح‌ها همه از اتیوپی وارد سومالی می‌شد و همه جنگ‌سالاران هم از اتیوپی سلاح تهیه می‌کردند. تمام دولت‌های سومالی هم دنباله اتیوپی محسوب می‌شدند به جز این دولت که مستقل و نماینده مردم سومالی بود.

■بگذارید چند سال به عقب برگردیم. گروه محاکم اسلامی چگونه تشکیل شد و چگونه به عرصه آمد؟

محاکم اسلامی از سال ۱۹۹۱ تشکیل شد ولی فکر آن از قبل وجود داشت. موسس اصلی آن مبلغ بزرگ مرحوم شیخ محمد معلم بود و وقتی که سومالی دچار ناامنی و آشفتگی و قتل و غارت شد شخصیت‌ها و علمای بزرگ به این فکر افتادند که دادگاهی اسلامی تشکیل دهند که حافظ جان و مال و ناموس مردم باشد. این دادگاه به محض تشکیل کوشید تا برخی از حدود را اجرا کند ولی شبه‌نظامیان وابسته به برخی از جریان‌ها به آن حمله کردند و در نتیجه این دادگاه تعطیل شد. ولی بعد از این هرچه ناامنی و قتل و غارت در سومالی افزایش می‌یافت، دادگاه‌های جدیدی تشکیل می‌شد. آخرین دور از تشکیل این دادگاه‌ها با ورود آنها در دولت به پایان رسید و در آن زمان دادگاه‌ها بر موگادیشو حاکم بودند و می‌کوشیدند تا از قتل‌ها و غارت‌ها جلوگیری کنند. شبه نظامیان در فاصله موگادیشو و یک منطقه در نزدیکی آن حدود ۷۰ مانع ایجاد کرده بودند و هر روز مشکلاتی برای مردم ایجاد می‌کردند ولی محاکم توانستند ظرف یکی دو روز این موانع را بردارند. در نتیجه مردم سومالی متوجه شدند که محاکم در جنگ با باندهای قتل و غارت و بازگرداندن ثبات تا چه میزان قدرت دارند. هر قدر مشکلات جدیدی به وجود می‌آمد، محاکم نیز در رفع این مشکلات موفق می‌شدند و همین امر موجب رشد تدریجی محاکم شد. ولی دادگاه‌هایی که اکنون عمل می‌کنند تقریباً در سال ۲۰۰۴ تشکیل شدند یعنی زمانی که حوادث بی‌سابقه در سومالی اتفاق افتاد و آن ربودن مردم و مطالبه پول برای آزادی آنها بود در حالی که آنها توان پرداخت چنین مبالغی را نداشتند.

■منظورتان این است که محاکم قبلی به پایان رسیدند و بار دیگر محاکم جدید شکل گرفتند؟

همین طور است. محاکم قبلی با یکدیگر ادغام و وارد حکومت شدند ولی حکومت نتوانست کارآمد باشد و به این ترتیب دادگاه‌های اسلامی تعطیل شدند. اما پس از این دوباره مشکلات امنیتی در سومالی از سر گرفته شد و این قبل از برگزاری کنفرانس نایروبی بود. به هر حال پس از بروز مجدد ناامنی‌ها و وقوع حوادث بی‌سابقه آدم‌ربایی و گروگان گیری، رعب و وحشت تمام مردم سومالی و حتی خارجیان را در بر گرفت تا این که بار دیگر این دادگاه‌ها در مناطق ناامن شکل گرفتند و به لطف خدا توانستند بر وضعیت امنیتی سومالی تسلط پیدا کنند.

نگاه

لشگر بیکاران در خدمت امنیت عراق

بیرگیت اسونسون

ترجمه: محمدعلی فیروزآبادی

بخش پایانی

بخش اول این مطلب روز گذشته در صفحه هفت درج شد. اینک بخش پایانی آن را می‌خوانید.

محمود اهل شهر موصل در شمال عراق است و به‌تازگی به استخدام نیروی پلیس عراق درآمده است. اما آن چهار نفر دیگر پیش از این به عنوان نیروهای تامین امنیت و انتظامات خدمت کرده‌اند و دو نفر از آنها حتی در دوران صدام حسین به این کار مشغول بوده‌اند. پس از لشکرکشی نیروهای ائتلاف به عراق در سال ۲۰۰۳ در عرض یک شب نیروهای امنیتی و پلیس عراق منحل و بدین ترتیب ۳۷۵۰۰۰ نیروی نظامی و اکثر نیروهای انتظامی از کار برکنار شدند. وضعیت به گونه‌ای رقم خورد که در آغاز پاییز ۲۰۰۳ شهر بغداد از داشتن حتی یک پلیس راهنمایی و رانندگی هم محروم بود. البته در همان زمان تلاش‌ها برای جذب و استخدام نیروهای جدید سرعت گرفت و تا به اینجای کار بار دیگر یکصد و چهل هزار مامور پلیس در سراسر عراق مشغول به خدمت هستند و از این عده سی هزار نفر در اردن آموزش دیده‌اند. در شهر جنگ‌زده و ویران موصل به جز صمیمی‌ترین و نزدیکترین دوستان و اقوام محمد، کسی از شغل جدید وی اطلاعی ندارد زیرا این نگرانی وجود دارد که در صورت اطلاع مثلاً همسایه‌ها از این موضوع، آنها به سرعت این خبر را پخش کرده و بدین صورت امنیت جانی خانواده محمود به خطر بیفتد. محمود و دیگر همکارانش تاکید می‌کنند که یک مامور پلیس در عراق دشمنان زیادی دارد. این دشمنان تنها شامل تروریست‌ها و شورشیان نمی‌شود بلکه باندهای تبهکاری نیز هستند که با ربودن کارمندان دولت در ازای آزادی آنان اخاذی می‌کنند. خالد که اهل بغداد است در این مورد می‌گوید: «تروریست‌ها وقتی از کشتن سیاستمداران و اشغالگران عاجز می‌مانند، از ما انتقام می‌گیرند.» شهروندان عادی عراق هم در مجموع نظر خوشی نسبت به نیروهای پلیس ندارند و در بسیاری از موارد از آنان به عنوان مزدوران دولتی یاد می‌کنند که با خود هرج و مرج و رنج و ترور به ارمغان آورده‌اند. شنوندگان رادیوهای عراقی هم در تماس با این رادیوها، همواره از بی‌عملی نیروهای پلیس در برابر مجرمان و همین‌طور از فساد موجود در این نیروها گله دارند. یکی از فرماندهان آموزشی آن اردوگاه در اردن به نام «چارلی ماسی‌یفسکی» تلاش‌ها برای تصفیه نیروهای پلیس عراق از افراد فاسد را در مجموع ناموفق عنوان می‌کند. وقتی از محمد می‌پرسیم که اگر متوجه خلافکاری و فساد در میان همکارانش شود، چه کار خواهد کرد، او پاسخ می‌دهد: «آنها را تحویل دادگاه می‌دهیم.» البته این پاسخ به خودی خود امیدوارکننده است اما مسئله اصلی اینجاست که سه سال پس از اعلام پایان وضعیت جنگی توسط پرزیدنت بوش، هنوز در عراق از دادگاه و قوه قضائیه کارآمد به معنای واقعی آن خبری نیست. هیچ کدام از آن پنج دانشجوی پلیس در مورد افزایش خطر شبه‌نظامیان در عراق صحبتی نمی‌کند. در حال حاضر همه بخش‌های بغداد تحت کنترل نیروهای مختلف شبه‌نظامی قرار دارد. قاسم طبق برنامه اعلام شده به وی قرار است در منطقه «وسیط» واقع در جنوب بغداد خدمت کند، منطقه‌ای که تحت نفوذ شدید شبه‌نظامیان شیعه موسوم به «سپاه مهدی» قرار دارد و فرمانده اصلی آنها «مقتدا صدر» است. البته قاسم خود نیز زاده همین منطقه است. مناطقی هم در عراق وجود دارد که نیروهای آمریکایی و عراقی در آن هیچ حضوری ندارند و امنیت این مناطق توسط یگان‌های ویژه و واحدهای شبه‌نظامی تامین می‌شود. بر پایه برآوردهای افسران ارشد و رده بالای ایالات متحده آمریکا، تنها پنجاه درصد از خاک عراق تحت نظارت و کنترل نیروهای نظامی و انتظامی آمریکایی و عراقی قرار دارد. تاکنون بارها اتفاق افتاده است که نیروهای شبه‌نظامی در لباس پلیس اقدام به برپایی ایست‌بازرسی‌های غیرقانونی کرده و مردم عادی را دستگیر و شکنجه و گاه به قتل رسانده‌اند. در گذشته‌ای نزدیک چندین زندان مخفی و غیرقانونی کشف شده که در داخل بعضی از آنها جنازه‌های شکنجه شده شهروندان غیرنظامی باقی مانده بود. وزارت کشور عراق نیز به‌تازگی اعتراف کرده است که شورشیان و به اصطلاح گردان‌های مرگ در لباس پلیس درآمده‌اند و آزادانه فعالیت می‌کنند. نخست‌وزیر جدید عراق «نوری المالکی» هم تعهد کرده است که نیروهای شبه‌نظامی را منحل و یا آنها را وادار به همکاری با نیروهای امنیتی و انتظامی خواهد کرد. اما اختلاف و مناقشه بر سر این که کدام گروه منحل و کدام گروه باقی خواهند ماند مسئله‌ای است که دولت جدید این کشور را که از آن به عنوان دولت واحد عراق نیز یاد می‌شود، با خطر تجزیه و ازهم پاشیدگی روبه‌رو می‌کند. در آن اردوگاه آموزشی واقع در بیابان‌های اردن، اثری از خانم‌ها دیده نمی‌شود و البته این تصمیمی است که از سوی وزارت کشور عراق گرفته شده است. ماسی‌یفسکی با تاسف از این مسئله یاد می‌کند و عقیده دارد که وجود زنان پلیس در عراق امری ضروری است. شرایط پیوستن به نیروهای عراق چندان مشکل نیست و از جمله مهمترین شرایط، دارا بودن سواد خواندن و نوشتن است زیرا در اولین ماه آموزش دروس تئوری زیادی تدریس می‌شود. ماسی‌یفسکی می‌گوید: «درس حقوق‌بشر از اهمیت زیادی برخوردار است زیرا در میان شکنجه‌گران ابوغریب، نیروهای پلیس آمریکا حضور داشته‌اند.» به گفته ماسی‌یفسکی «آموزش حقوق بشر از این جهت از دشواری زیادی برخوردار است زیرا ما در شرایطی که خود متهم به اعمال شکنجه هستیم باید به دانشجویان عراقی در مورد دلایل ممنوعیت شکنجه بگوییم!» به عقیده این مربی آمریکایی نمی‌توان به راحتی از ملتی که هر روز شاهد به قتل رسیدن وحشیانه هموطنان و دوستان خود هستند انتظار داشت که با متهمین و مظنونین مدارا کنند. اما با وجود همه خطرات وحشتناکی که نیروهای پلیس عراق را تهدید می‌کند، در مقابل دفاتر استخدام پلیس همواره می‌توان شاهد صف‌های طویل داوطلبان خدمت در نیروی پلیس بود. حتی در استان انبار که در شمال شرقی بغداد واقع است و از آن به عنوان دژ اصلی شورشیان یاد می‌شود نیز داوطلب برای استخدام در نیروهای پلیس یافت می‌شود و در حال حاضر سی نفر از دانشجویان پلیس این اردوگاه از اهالی انبار هستند. علی هم اهل انبار است و می‌گوید که نیتش از پیوستن به پلیس حفاظت از روستایش است و البته اضافه می‌کند: «علاوه بر آن حقوق خوبی هم می‌دهند.» بی‌تردید با توجه به نرخ رسمی ۲۰ تا ۳۰ درصدی بیکاری که البته بر اساس گزارش‌های غیررسمی این رقم به پنجاه درصد نیز می‌رسد، مهمترین دلیل پیوستن مردم به نیروهای پلیس و به خطر انداختن جان خود برای عراق، همین بیکاری وحشتناک موجود در آن کشور است.

منبع: Die Zeit